

gaan, waar het privaatrecht aanbrengen wordt, waar be-
doeld wordt over beschermingsmaatregelen, bedoeld
wordt dus: naar de vakvereniging.

III.

Tijdens de doodscrisis van het kapitalisme wordt
het iederen arbeider echter steeds moeilijker zich (zijn
bestaan) te handhaven. Hij verlangt dus naar aanen-
sluiting, teneinde met de groote stroomkracht van het
georganiseerd optreden zijn leven binnen het kapita-
lisme te kunnen rekken, daarom nam dan ook na den
oorlog in Duitsland het aantal leden der vakorganisaties
ontzaglijk toe. Zoo is bijv. ook de ontsane
neiging tot organisatie bij de ambtenaren te verklaren.

Maar hetzelfde ondervindt de A.B.B. Vele A.B.B.
leden zullen proberen de A.B.B. te maken tot een
wapen bij hun strijd tot instandhouding van het leven.

IV.

Een groep nu probeert de A.B.B. te maken tot een
organisatie, die levensmidelen-opslagplaatsen, veemen,
enz. bezet en in beslag neemt, maar tegelijk de kapita-
listische staatsorganen laat bestaan, en die dus zóó
de positie der leden verbetert.

Anderen willen gewone vakverenigingsloonschrijver,
en dit vindt de schrijver nog gevaarlijker; dit toch ligt
nog meer in de huidige geest van het proletariaat.

Er zou door deze tweede groep een overgangstijp-
perk worden aangenomen, in dien tijd moesten omdat
nog lang niet alle arbeiders rijp zijn, maar teneinde
ze toch in den A.B.B. te trekken, loonschrijver met
revolutionaire middelen gestreden worden. Men zou
het oude doel niet vergeten, en de kapitalistische op-
bouw saboteeren.

Dit nu is, meent de schrijver van de artikelenserie,
Dehmann, volgens het historisch materialisme
onmogelijk; de A.B.B.'ers zouden door deze tactiek
veranderen, ze zouden vakverenigingen worden.

Om zijn beweringen te bewijzen haalt de schrijver
nu eenige citaten uit andere artikelen (zoogenaamd
van Berlijnsche richting) aan.

De rebelle, de opstand, die noodzakelijkerwijs zal
ontstaan, moet door klassebewustheid in goede banen
geleid worden: revolutie worden. Voor de A.A.B. zij
dus steeds de leidster: de klassebewustzijnsontwik-
keling van het proletariaat.

V.

K.A.P. en A.A.B. zijn niet zoo maar politieke en
economische organisaties als bv. vakvereniging en
S.D.A.P., deze laatste vechten de een voor verovering
de ander voor behoud van privaatrecht. Het doel van
K.A.P. en A.A.B. is: vernietiging van het kapitalistisch
raam; daarna richt de K.A.P. de proletarische staats-
macht in; de A.A.B. voert de kapitalistische in de
kommunistische huishouding over. De strijd van A.A.B.
en K.A.P. wordt oorspronkelijk in verschillende om-
geving gevoerd, beider doel echter is vernietiging van
het privaatrecht.

VI.

Elk A.A.B.-lid moet aan de vragen van den dag in
het bedrijf levendig deelnemen; hij moet met alle mid-
delen proberen zijn leven tijdens de overgangstijd van
de kapitalistische doodscrisis te behouden, en er daarom
ook naar streven, dat hij meer loon, korter arbeidstijd
en beter veiligheidsmiddelen verkrijgt, maar hij moet
weten, uitspreken en ook er naar handelen, dat deze
strijd om de middelen tot handhaving van zijn bestaan
tijdens de doodscrisis zijn persoonlijke zaak als privé-
persoon is, niet de zaak van den A.A.B. als organi-
satie. Ieder verzorgt dus zijn eigen bestaan als par-
ticulier, de A.A.B. houdt zich niet particulier bestaan
niet op of bezig.

2e Halfjaarverslag der K.A.P.N.

van den Partij-secretaris.

Zoals te voorzien was, heeft de steeds toenemende
werkloosheid en de verslechterende der arbeidsvoor-
waarden voor de nog werkende arbeiders, ook het
2e halfjaar van het bestaan dezer partij gekenmerkt.
Dat wil zeggen, dat de doodscrisis, waarin het kapita-
lisme verkeert, ook in Holland in steeds sneller
tempo gaat doorwerken.

Hiervan is in de hoofden der arbeiders echter nog
niet veel te bespeuren. De groote massa blijft achter
de leiders aansjokken die „Parlement“ en „Vakbewe-
ging“ aanprizen als „de“ middelen om uit de ellende
te geraken.

Het is niet te verwonderen, dat het, gezien deze
mentaliteit van het proletariaat, nog niet aan ons is mogen
gelukken, ergens bedrijfsorganisaties in het leven te
roepen. Wel komt langzamerhand het besef boven, dat
met de vakbeweging niet veel meer te bereiken zal
zijn, maar onze partij is nog te klein en heeft U zeer
met financiële moeilijkheden te kampen gehad, om

het proletariaat hier er toe te krijgen, de vakbeweging
principeel te verwerpen, als zijnde op het moment
een der heftigste bolwerken van het kapitalisme.

Evenzoo is het met het parlement. Wel hebben bij
de verkiezingen in juli honderdduizenden niet gestemd,
maar het zou verkeerd zijn, om te meenen, dat een
groote gedeelte dezer thuis blijvers niet heeft gestemd
op de gronden, aangegeven in het door ons verspreide
anti-verkiezingsmanifest. Wel is, door het groote aan-
tal kiezers, die van de stembus zijn weggebleven,
praktisch de stemdwang opgeheven. Tot op heden is
dan ook geen der partijgenooten, welke krachten ons
besluit, niet hebben gestemd, hiervoor gestraft.

Tijdens de verkiezingen heeft onze partij zich flink
gehouden. Een manifest werd in 25000 exemplaren
door het land verspreid. Er is gedebatteerd en er zijn
anti-verkiezingsvergaderingen belegd, terwyl in de groote
steden uitstekende en inslaande straatpropaganda werd
gemaakt, wat niet zonder resultaat is gebleven. Ge-
rekend naar het klein aantal partijgenooten is er, zeker
in de groote steden, flink naar buiten gewerkt. Voor-
namelijk de straatcolportage met onze krant is een
succes geweest. Des te meer treft het zwaar, dat aan
de plannen om van de „Komm. Arbeider“ weekblad
te maken, nog geen uitvoering is gegeven. De afde-
elingen, welke door hunne geringe offervaardigheid
hiervan de schuld zijn, dienen ten spoedigste hun leven
te beteren. Zonder een orgaan, waarin onze beginsten
zoo klaar en eerbij mogelijk worden uiteengezet, zal
onze strijd voor een revolutionaire beweging hier in
Holland, schier hoopeloos zijn.

Het kan niemand verbaasd hebben, dat onze partij
in Ierland iets teruggelopen en 1 afdeling (Utrecht)
werd opgeheven. Niet allen, die met ons de K.A.P.N.
stichten bleken bij ons te hooren en een zuiverings-
proces, hetwelk nog wel niet afgeloopen zal zijn, was
noodig. Het komt bij ons nu eenmaal niet in de eerste
plaats op de hoeveelheid, maar wel op de hoedanig-
heid der leden aan. En het lidmaatschap der K.A.P.
stelt hoge eischen aan de arbeiders.

In Augustus j.l. werd in Utrecht een landelijke con-
ferentie gehouden, waar de stellingen der Komm. Arb.
Internationale werden behandeld en aangenomen. Dit
geschiedde met algemeene stemmen. Hoewel hieruit
gerust geconcludeerd mocht worden, dat de gansche
partij achter de Komm. Arb. Internationale staat, blijkt
achteraf, dat door enkele personen getracht wordt, ook
hier de verderfelijke „Berlijnsche“ theorieën te propa-
geeren, en dat wel op een wijze die niet door den
beugel kan. Tegen dit feit, alsmede tegen het belaste-
ren en heenen onze partij in „Berlijnsche“ organen,
dient fel te worden opgetreden. Het kan niet geduld
worden, dat onze partij, die zoozeer behoefte heeft
aan een gesloten optreden naar buiten, op deze wijze
wordt uiteen gescheurd door lieden, die krachten onze
principes niet bij ons behoeven. Was onze partij or-
ganisatorisch sterker geweest, dan had dit euvel eerder
uit den weg geruimd kunnen worden. Het bleek echter,
dat ons organisatie-principe, eigenaardige moeilijkheden
opleverde. Zoo b.v. het feit, dat het P.B. te zeer over
het land verspreid zij, zoodat vergaderingen niet vaak
en snel genoeg gehouden kunnen worden. Daarbij
komt, dat op eenige uitzonderingen na, de afdelingen
schromelijk nalatig bleven in het voldoen hunner fin-
anciële verplichtingen aan het P.B., zoodat dit den
meesten tijd zonder geld zat. Ook hieraan zal ernstig
de aandacht moeten geschonken worden.

Wij moeten de periode van „ontstaan“ der partij
nu langzamerhand als afgelopen beschouwen en flin-
ker, als partij naar buiten gaan werken.
Bedenk, partijgenooten, dat wij dit niet alleen ver-
plicht zijn aan het Hollandsche, maar door ons aan-
gesloten zijn bij de 4e Internationale, ook aan het
Wereldproletariaat.

Wij moeten toonen de stormtroep der revolutie te
zijn!

Congresvoorstellen.

A. Partij en Statuten.

AMSTERDAM.

1. Het congres wordt voorzeten door een com-
missie van 3, te kiezen uit de congres-afgevaardigden.
Leden van het H.B. zijn geen lid van de commissie.
2. Het congres besluit, in het vervolg een P.B. te
kiezen, waarvan het D.B. zooveel mogelijk in elkaars
omgeving woont.

Lid van de K.A.P.N. kunnen zijn, zij, die de leeftijd
van 18 jaar hebben bereikt.

ENSCHDE.

4. Het congres stelt uitdrukkelijk vast dat elk
K.A.P. lid gehouden is, lid te zijn van de afd. in zijn
woonplaats, indien er een bestaat.

5. Het congres besluit, dat de volgende congressen
afwisselend plaats zullen hebben, in steden, waar af-
delingen zijn.

6. Wijziging statuten: Het congres besluit: In Art.
11 statuten toe te voegen aan den eersten zin: „Na
voorafgaande kennisgeving aan den betrokken per-
soon, (personen)“.

ROTTERDAM.

7. De afd. zijn verplicht, het P.B. om de 3 maan-
den in te lichten omtrent het juiste aantal leden.

8. De afd. dragen voor ieder lid een vast, door
het congres te bepalen bedrag als contributie aan het
P.B. af.

9. Als grondslag voor het bepalen van het aantal
stemmen, dat door iedere afd. op het congres wordt
uitgebracht, dient het gemiddelde aantal leden, dat de
l.i. vergaderingen in het halfjaar voor het congres,
bezoekt heeft.

10. Er kan in elke stad slechts een afdeling der
K.A.P. zijn. Het verdeelen in districten of onderafde-
elingen wordt alleen aan het oordeel der bestaande
afdeling overgelaten. De in één stad bestaande groe-
pen vormen een federatie en gelden tegenover de partij
als één afdeling.

11. Het P.B. wordt uitgebreid met 2 leden. Het
D.B. bestaat uit 3 leden die in één afdeling moeten
wonen.

ZWOLLE.

12. Toe te voegen aan Art. 21 der statuten: „En
een perscommissie, bestaande uit 3 leden. Alle ge-
schillen, betreffende de krant, moeten voor deze com-
missie worden gebracht. Van haar beslissing is even-
tueel beroep op het congres“.

13. Toe te voegen aan Art. 27 der statuten:
„Onder het aantal leden eener afdeling wordt ver-
staan: „Het aantal leden dier afdeling, dat niet meer
contributieschuld heeft dan 6 weken. Werkeloozen
uitgezonderd“.

B. Het Orgaan.

AMSTERDAM.

14. Het congres besluit, dat alle pg. abonné op
de „Komm. Arb.“ zijn. Leden die dit besluit niet op-
volgen, zonder geldige reden, worden geroyeerd.

ROTTERDAM.

15. Het P.B. heeft het recht, de redactie of een
radakteur ter verantwoording te roepen en zoonodig
af te zetten. Het P.B. wijst een plaatsvervanger of
plaatsvervangers aan tot het eerstvolgend congres.

16. De regeling der colportage geschiedt in plaat-
sen, waar een afd. is, uitsluitend door de afdeling.

17. De leden der redactie moeten in één afdeling
wonen.

18. De krant wordt ingedeeld in een redaktioneel
en een ingezonden gedeelte. Ingezonden artikelen moe-
ten ondertekend worden.

19. Ieder lid van de K.A.P. behoort abonné op de
krant te zijn.

ZWOLLE.

20. Het congres besluit het P.B. op te dragen, een
regeling te treffen, die de geregelde uitgave van de
Komm. Arb. financieel mogelijk maakt. De grondslag
van deze regeling berust, op het pons-pons gewijze
verdeelen der kosten over de leden en wel zoodanig
dat elke afdeling aansprakelijk wordt gesteld voor de
som, die zij krachtens haar aantal leden verschuldigd
is“.

C. Bedrijfsorganisatie.

AMSTERDAM.

21. De K.A.P. benoemt een commissie, die tot
taak heeft, de mogelijkheid van propaganda voor de
Bedrijfsorganisatie onderzoeken en (bij) de partij op
het volgend congres voorstellen in deze heeft in te
dienen.

Terwijl deze commissie verder de taak heeft te
onderzoeken hoe de partij afdeling de actie in de
bedrijven te voeren heeft. Vooral in die omstandigheden
waarbij er belangrijke kwesties in de bedrijven voor-
komen.

D. Andere zaken.

ENSCHDE.

22. Het congres draagt de afd. op alle leden die
gedurende het laatste halfjaar hun verplichtingen tegen-
over de partij niet zijn nagekomen (contributie, steun
„Proletarier“, oprichtingszegel) voor roeyering voor te
dragen.

ROTTERDAM.

23. De afd. Rotterdam besluit, aan het congres
voor te stellen, de leden, die zich op eenigerlei
wijze solidaar verklaren met de zg. Berlijnsche richting,
oogenblikkelijk te roeyeren.

MEDEDEELINGEN.

Door halfjaarverslag en congresvoorstellen moesten
verschillende stukken blijven liggen.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN

REDACTIE:
Beukelsdyk 139, 3e étage links, Rotterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f 1.50
per halfjaar
Losse Nummers 5 Cent

Het eenheidsfront in Holland.

Wijnkoop wil samen met Troelstra regeren.

Meermalen hebben wij reeds in ons orgaan gewezen op
min of meer bedekte uitlatingen van den heer Wijnkoop, die
bewezen, dat deze heer, chef van de Nederlandsche sectie der
Derde Internationale, het plan had, op zijn beginsel looze refor-
mistische tactiek de kroon te zetten in den vorm van een
ministerieel welke hem waarschijnlijk beter zal staan dan
het indertijd voor de gelegenheid in Moscou door hem
gedragen roode hemd. Zie niet indertijd de heer van
Ravesteyn bij gelegenheid van de conferentie in Genue: „Het
diplomatenbestaan is een even eervolle dracht in dienst van
de revolutie als de uniform van het roode leger.“

Wanneer wij vroeger, voordat de K.A.P. uit de Derde
Internationale geworpen was en wij nog het genoegen
hadden, den Heer Wijnkoop en zijn volgelingen in de C.P.
te mogen bestrijden, er op wezen, dat het gevolg van de
tactiek der partij-chefs moest zijn samenwerken met Troel-
stra, werden wij voor lasteraars uitgetreken. Intusschen
heeft de jongste „grootte“ kamerde van den heer Wijn-
koop ons volkomen in het gelijk gesteld.

De heer Wijnkoop heeft den heer Troelstra aangeboden,
samen een arbeidersregering te vormen. In het jargon
dezer heeren heet een regering, waarvan zij aan het hoofd
staan een arbeidersregering.

Zoals bij dergelijke plechtige gelegenheden gebruikelijk
is, was het versche graf van hun verleden trekken de
heeren een uitgestreken snuit — heeft de heer Wijnkoop
gemeend, deze „arbeiders“regering met den heer Troelstra
op verzoeningsgezinde wijze te moeten inleiden. Sprekende
over de verschillen tusschen hem en den heer Troelstra,
zeide hij o. a.:

„Dan zou ik wel eens tot de sociaaldemokraten willen
zeggen: Waar zij met partijen, die verder van U af
staan, dan wij, de verantwoordelijkheid voor de regeer-
ing op U wilt nemen, laten wij dan eens proberen om
een basis te verkrijgen, om als socialistische partijen,
als partijen, die beide wortelen in de arbeidersbeweging,
beide wortelen in de Marxistische leer — wij verwijten
elkaar alleen, dat wij het niet precies goed doen, daarover
wil ik nu niet sechten — de regering te nemen. Er
kan geen politieke, geen enkele ernstige reden zijn,
tenzij een persoonlijke — dat kan ik echter van zoo
hoogstaande mannen niet aannemen — om niet als
partijen, die beoogen, om in dezen tijd de ellende van het
kapitalisme af te weren (cursivering van den schrijver),
den grondslag te trachten te vinden voor de vorming
van een regering. Wij bieden dat aan, ten aanhoore
van het gansche land; wij bieden het aan, niet, omdat
wij meenen dat morgen aan den dag een dergelijke
regering aan die tafel zal zitten, maar omdat in deren
ernstigen tijd die grondslag onder de massa moet worden
gebracht en ook de voortzetting daartoe onder die massa
moet plaats hebben.“

Nu zijn wij het inderdaad met den heer Wijnkoop eens,
dat het verschil tusschen hem en den heer Troelstra niet
groot is. De Heeren kunnen dus samen gaan. Dit samen-
gaan echter te verdedigen met het oog op beider „mar-
xistische grondslag“ is wel wat al te kras! De heeren
„wortelen“ wel op een tactiek, doch die is niet de mar-
xistische van de revolutie, maar de opportunistische van het
verraad.

Deze „arbeiders“regering zal er volgens den heer Wijn-
koop moeten komen, om de ellende van het kapitalisme af
te weren. Deze bewering loont wel duidelijk aan, hoezeer
de C.P. geworden is een partij van het parlementaire refor-
misme. Het kapitalisme is niet meer in staat, het proletariaat
een zeker levenspeil te kunnen waarborgen. De ellende
van het kapitalisme kan niet worden afgewerd. Historisch
en politiek gesproken is het in de fase van het toenemende
verval gekomen. Geen Wijnkoop en geen Troelstra kan
het proletariaat helpen, de ellende van het kapitalisme af
te weren. Dit is bedrog van den heer Wijnkoop en een
bewijs van zijn verregaande oppervlakkigheid en sociale

kortzichtigheid. Het proletariaat moet als klasse een einde
aan het kapitalisme maken, of er mede te gronde gaan.

De heer Colijn van het groote petroleumkapitaal, heeft
in dit parlementair debat o. a. gezegd: „Wij bevinden ons niet
in een crisis, dit is veel te zacht uitgedrukt, wij bevinden
ons in een neerploffing.“ De politiek van het groote kapitaal
zien en zeggen deze dingen toch altijd veel schoner en
duidelijker, dan de schakerende, sentimentele kleinburgers,
die het proletariaat heeten te vertegenwoordigen. Inderdaad,
het kapitalisme bevindt zich in een neerploffing, in zijn
doodscrisis. Het is in een toestand gekomen, waarin pro-
ductie en bezitverhoudingen met elkaar in tegenstelling
gekomen zijn. Natuurlijk tracht de bourgeoisie met alle
middelen, zoowel door de zoogenaamde parlementaire demo-
kratie, als door de openlijke terreur het te redden. De
regering van Mussolini in Italië bewijst dit laatste. Ook
de heer Colijn liet in zijn redevoering dergelijke brutale
terroristische klanken hooren. Dit is thans de geest van de
bourgeoisie. Deze openlijk uitgesproken reactie is slechts
de politieke uiting van den ondergang van het kapitalisme,
dat zich met alle middelen tracht staande te houden. De
illusie te wekken, alsof de ellende van het kapitalisme af
te weren zou zijn door een regering Wijnkoop-Troelstra
(of op welke andere wijze dan ook) is misadag. De ver-
nietiging van de kapitalistische maatschappij staat nu op
de dagorde der geschiedenis.

De heer Wijnkoop, wetend, dat zijn „arbeiders“regering
in Holland nog geen directe kans heeft, zegt, dat voor deze
regering „den grondslag onder de massa's moet worden
gebracht“. Wij zijn dus in de laatste toekomst een periode
van demagogische propaganda voor de regering Wijnkoop-
Troelstra te wachten.

Deze in een revolutionair mom verholde eenheidsfrontierij
moet onze partijgenooten en alle werkelijk revolutionairen,
die de betekenis van de tactiek van Moscou-Wijnkoop
doorzien, er eindelijk toe brengen, tegen de heeren scherp
en beslist front te maken.

De heer Wijnkoop, zijn rede vervolgend, zegt verder:
„Wij onzerzijds doen geen afstand van onze revo-
lutionaire practijk en van onze revolutionaire theorie,
maar wij erkennen, dat zoals ik reeds zei, op het
oogenblik de conjunctuur voor de revolutie hier min
of meer naar beneden is gegaan.“

Samengaan met den Nederlandschen Scheidemann noemt
de heer Wijnkoop dus handhaven van revolutionaire tactiek
en theorie. Walgelijker bedrog is niet denkbaar. Waarlijk,
het proletariaat moet wel door een poel heen, voor het zich
zal kunnen bevrijden. De heer Troelstra en zijn kornuiten
international zijn de steunpilaren van de bourgeoisie. Meer-
malen heeft de bourgeoisie zich door middel van deze
sociaalverraders, zoals de „Tribune“ hen vroeger noemde,
van den ondergang gered. De bourgeoisie en de sociaal-
demokratie is een. Het aanbod van den heer Wijnkoop
aan den heer Troelstra is in wezen een aanbod aan de
bourgeoisie, om samen te gaan tegen de proletarische revo-
lutie. Het is een uiting van het internationaal verraad van
de Derde Internationale en als zoodanig niet een uitsluitend
Nederlandsch verschijnsel. De arbeidersregering is een
onderdeel van de beginsellooze tactiek van Moscou. Het
is een van de vormen van kapitalistische dictatuur, door de
bourgeoisie aanvaard, om het kapitalisme te behouden. De
arbeidersregering staat in oorzakelijk verband met het histo-
rische proces van kapitalisering van Sowjet-Rusland. In
alle landen zijn de partijen van de Derde Internationale hier-
door tot het ergste verraad afgezakt. In Duitsland zijn
de heeren bereid, met de ergste knechten van de bourgeoisie
samen te gaan. In Frankrijk bestaat volgens Trotzky de
Kommunistische Partij voor een zeer groot deel uit bour-
geois. In Tsecho-Slowakije heeft de sectie van de derde
Internationale een eenheidsfront aangegaan met de ergste
reactionairen, o. a. de Christelijk-Nationalen.

De heer Wijnkoop, die vroeger de Bolsjewisten open-
lijk en zijdelings bestreed, volgt natuurlijk, nu de Derde
Internationale volkomen reformistisch geworden is, getrouw
de tactische aanwijzingen van Moscou, die volkomen in
overeenstemming zijn met zijn eigen contra-revolutionaire
aspiraties.

Het Nederlandsche geval is echter typeerend voor de
tactiek van de Derde Internationale. In een landje als
Holland wordt op volkomen reactionaire gronden, namelijk
de ongunstige conjunctuur voor de revolutie, door den chef
van de C.P. een eenheidsregering met de ergste arbeiders
vijanden voorbereid.

De heer Wijnkoop heeft den heer Troelstra als grond-
slag voor de samenwerking een program van tien punten aan.
Wij zullen de tien punten des heeren Wijnkoops niet aan
een critiek onderwerpen. Het regeringsprogram van dezen
vroegeren Marxist heeft voor ons niet de minste betekenis.
Iedere politieke schacheraar tracht tegenwoordig zijn politiek
goed te praten met een aantal punten. De heer Wijnkoop
blijft dus in de lijn, als hij een program van punten voor
de „arbeiders“regering aanbiedt. Van belang is voor ons
alleen het aanbod en de verdediging ervan. Wij moeten
er echter op wijzen, dat zelfs over het regeringsprogram
van den heer Wijnkoop „te praten valt“. „Welnu, wij
kunnen daarover praten“, zegt hij, „Ik maak het den heeren
zoo gemakkelijk mogelijk“.

Inderdaad de heer Wijnkoop maakt het de bourgeoisie
zoo gemakkelijk mogelijk. Er is trouwens niemand van de
groote bourgeoisiers, die dit niet inziet. De bourgeoisie, als
ondergaande klasse, heeft nu eenmaal een fijne neus voor
politieke verrotting. In een periode, waarin de bourgeoisie
nog alleen staande blijft door de passiviteit van het prole-
tariaat, bieden de partijen van de Derde Internationale de
bourgeoisie, of haar knechten, samenwerking aan „op den
grondslag van een arbeidersregering“.

De opvatting van de K.A.P., dat de tactiek van de
Derde Internationale voor West-Europa tot gevolg moest
hebben, het loslaten van de revolutie, is wel op vreeselijke
wijze tot waarheid geworden. Niets is er overgebleven van
de door ons bestreden stelling, dat het „revolutionair par-
lementarisme“ van de C.P. geen reformistische consequenties
zou hebben. Het moest na de rede van den heer Wijnkoop
wel duidelijk zijn, dat dit een bakerpraatje was. Het deel
uitmaken van het klasse-parlement van de bourgeoisie meet
in een periode van ondergaand kapitalisme wel leiden tot
samengaan met de bourgeoisie. Als principieele conclusie
uit de verraadrede van den heer Wijnkoop stellen wij voor
ons deel vast, dat de K.A.P. gelijk heeft gekregen, dat in
deze periode van kapitalistische doodscrisis de revolutionaire
politiek slechts kan worden gevoerd door anti-parlementaire
kommunistische partijen. De leden van de C.P. in dit landje
hebben tot dusver nog met geen woord geprotesterd tegen
de eenheidsfrontierij van hun partij-chef. Wij wezen er
reeds vroeger op, door het verlies van de linksche oppo-
sitiegroepen, die zich nu in de K.A.P.N., sectie van de
Kommunistische Arbeiders-Internationale hebben georganise-
erd, is de C.P. met een schok naar rechts doorgezakt.
De slaafsche houding van de leden der C.P. bewijst dit nog
eens. Onder den looden druk van de partij-chefs is de
C.P. tot een laksche, volkomen impotente groep geworden.

Intusschen heeft de heer Troelstra op het aanbod van
zijn collega Wijnkoop geantwoord.

Dit antwoord is te curieus, om het hier niet te ver-
euenigen. Mijnheer Troelstra wees namelijk het vrienden
aanbod van de hand. Maar niet voor altijd. Die heeren
wijzen trouwens nooit iets absoluut af. Je kan nooit weten
..... Daarom antwoordde de heer Troelstra niet neen
en niet ja. Hij zei, dat hij 's heeren Wijnkoops aanbod
niet „au sérieux“ kon nemen:

„En wel om verschillende redenen, onder andere,
omdat, als men wil, dat er voor een andere partij
eenig belang zal zijn gelegen in het samengaan met
zijn eigen partij, men moet begripen, er van te maken
een werkelijke politieke partij.“

Mijnheer Troelstra zou dus het aanbod anders beant-
woorden, indien de heer Wijnkoop een „werkelijk politieke
partij“ achter zich had, dat wil zeggen, indien de C.P.
een groote partij was. De heer Wijnkoop weet het dus:
Eerst een groote C.P. en dan wil mijnheer Troelstra wel.
Bang voor een sterke C.P. schijnt de bourgeoisie niet
te zijn. Integendeel. Zoals een groote opportunistische
S.D.A.P., is ook een groote beginsellooze C.P. in haar
belang.

Tegenover de tactiek van de tweede en derde Internationale, een tactiek van samengaan met de bourgeoisie, stellen wij de werkelijke proletarische klassendictatuur tegen de bourgeoisie.

Deze klasse-dictatuur kan het proletariaat echter niet verwerkliken, door een aantal heeren naar het parlement te sturen, om daar een „arbeidersregering“ voor het kapitaal te vormen. De proletarische klasse-dictatuur, als middel om aan het ondergaande kapitalisme een einde te maken, kan het proletariaat alleen **doorvoeren**, door middel van zijn revolutionaire klasse-organisaties, de Bedrijfsraden, die alleen tot taak hebben, de proletarische dictatuur door te voeren. De doorvoering dezer dictatuur zal echter moeten gaan over de koppen van allen, die met de bourgeoisie heulen, alleen over de koppen van de Radeks, de Brandlers, de Frossards, de Wijnkooops en hoe de kerels meer mogen heeten, heen, zal het proletariaat door haar revolutionaire klasse-organisaties het communisme kunnen maken van een velle frase, tot sociale realiteit.

De rede van Lenin.

Zoals volkomen past bij de opvattingen der Communistische Partij, schrijft de Tribune over Lenin met een opgeschroefde, dwaze bewondering en verheerlijking, die walgelijk aandoet. Des te walgelijker is deze vergoding, als we kennis nemen van den inhoud der groote rede door Lenin op het laatste congres der Moscouische Internationale voor de gedelegeerden van 52 landen uitgesproken.

Behalve de erkenning van het volkomen kapitalistisch karakter van zijn bewind, behalve de verzuchting, dat Rusland in de eerste plaats een zware industrie behoeft, omdat het anders als beschaafd land, om van socialistisch maar niet te spreken, verloren gaat, behalve de mededeeling, dat de Boeren thans volkomen tevreden zijn met den „proletarischen staat“ en de verrassing, dat Rusland ten koste der arbeiders een spaarpotje van 20 miljoen goudroebels gemaakt heeft, komt aan het einde der rede een passage voor, die, om zijn uiterste belangrijkheid moet overgenomen worden.

Van de zijde der K.A.P. is altijd beweerd, dat de Derde Internationale al spoedig na haar ontstaan door de Russische politici tot een instrument is gemaakt van Russisch-buitenlandsch-politieke betekenissen. Kortweg zeiden wij: „De Derde Internationale is een Russische schepping. De revolutionaire arbeiders worden door deze Internationale gespannen voor het karretje der Russische nationale, dit is kapitalistische belangen.“

Nu komt Lenin deze kritiek in zijn rede bevestigen op de volgende wijze:

„In het jaar 1921 hebben wij op het derde congres een resolutie aangenomen over den organisatorischen opbouw der communistische partijen en over de methoden en den inhoud van haar arbeid. De resolutie is uitstekend maar zij is **volkomen Russisch** (de Tribune schrijft: bijna geheel Russisch) dat wil zeggen, zij is ontleend aan de Russische praktijk. Dat is het goede van de resolutie, maar tegelijkertijd het verkeerde, omdat bijna **geen buitenlandsch partijgenoot haar lezen kan**. Ten eerste is zij te lang, zij bevat 50 of meer paragrafen. Ten tweede, wanneer men haar toevallig leest, kan een **buitenlandsch partijgenoot haar niet begrijpen, juist omdat zij te Russisch is**. Zij is geheel van den Russischen geest doordrongen. Ten derde, wanneer

Onze voorloopige taak.

De kapitalistische productie is productie om de winst en wel om steeds stijgende, steeds toenemende winst. Onafgebroken moet dit proces van productie, afzet en winst-ophooping voortgaan, steeds moet het kapitaal accumuleren en, zoo dit proces wordt onderbroken, betekend dit voor het kapitalisme levensgevaar. Men spreekt dan van crisissen en zoekt de harmonie tusschen productie en afzet zoo snel mogelijk te herstellen, om het bewuste doel der productie, winstmaking, ongestoord te kunnen nagen.

Op dit punt echter is de wil der kapitalisten slechts een factor van ondergeschikte betekenis. De uitbreiding van het afzetgebied, een voor den ongestoorden voortgang der kapitalistische voortbeweging, onmisbare voorwaarde, is niet van dezen kapitalistischen wil afhankelijk, maar van maatschappelijke omstandigheden, waarover zij geen macht hebben. Omdat zij deze omstandigheden zoeken aan te passen aan hun geliefd productie-systeem en niet een rationeel productie aanpassen aan de maatschappelijke omstandigheden, daarom zijn zij ten doode gedoemd.

Al hun pogingen om de maatschappelijke omstandigheden de wet voor te schrijven, opdat hun winststelsel, hun geheiligd, privaat-eigendom kan worden gecontinueerd, moeten echter schipbreuk lijden.

De crisis, waarin zij verkeerden, is, onoplosbaar, de moeilijkheden zijn onoplosbaar. Slechts door vernietiging van het bestaande systeem van productie, slechts door prijsgeving van privaat-eigendom en winstmakerij, kan de wereld verlost worden van de steeds toenemende ontzetting.

We leven in de periode van afsterving van het kapitalistische productiestelsel, we leven in de doodscrisis van het kapitaal.

Om deze waarheid te beseffen, moet men niet, zoals de lieden van de tweede Internationale doen, de wereld bezien vanuit een Nationaal standpunt. Evenmin moet men, naar het illustere voorbeeld der vrienden van de derde Internationale, de wereld zien vanuit een Russisch standpunt.

bij uitzondering een buitenlandsch partijgenoot haar wel mocht begrijpen, dan kan hij haar niet in praktijk brengen. Wij hebben het niet verstaan onze Russische ervaring aan de buitenlanders duidelijk te maken.“

En verder:

„Wij moeten allereerst lezen en schrijven leeren en het gelezene kunnen begrijpen. De buitenlandsche kameraden hebben hat niet meer nodig. Deze hebben iets hoogers nodig en daartoe behoort voor alles wat wij over den organisatorischen opbouw der communistische partijen geschreven hebben. Dat hebben de buitenlandsche partijgenooten onderteekend, zonder het te hebben gelezen, zonder het te hebben begrepen.“ Dat te leeren moet hun eerste taak zijn.“

Tot zoover Lenin. De Essensche K.A.Z. schrijft bij deze passage:

„Op hetzelfde oogenblik, dat hij dus toegeeft, dat zijn politiek een misdaad aan den proletarischen klassenstrijd van West-Europa was, verlangt hij van de gedelegeerden, te leeren, wat hij over den opbouw van de communistische partijen geschreven heeft, met snijpenden hoorn gelijktijdig voorhoudende, dat zij eens thesen onderteekend hebben, die zij niet begrepen en niet gelezen hebben. Met even grooten, als gerechtvaardigten hoorn ziet hij „goede perspectieven“ voor de wereldrevolutie, wanneer de voor hem zittende heeren (niet de arbeiders, van welke hij in het geheel niet spreekt), deze, zijn thesen, geleerd hebben. Dat dit gedelegeerdenpak zijn eigen schande door stormachtige, lang aanhoudenden bijval begeesterd viert, is, zoo al niet een bewijs voor de juistheid der uiteenzettingen zelf, dan toch voor de rechtvaardigheid van zulk eene behandeling van dit erbarmelijke gespuis.“

Me dunkt, ze kunnen het er mee doen.

Een voor allen, allen voor een.

Een beschouwing over ware en valsche leiders.

Het zuiver „zakelijk“ beroepsleidersdom, de leiders-bureaucratie in arbeiderspartijen en vakverenigingen, bezorgt donkere dagen aan de arbeidersklasse, wier belangen zij heet te vertegenwoordigen. De arbeider meet zijn hersens pijnigen, om nieuwe schijnleuzen naar voren te brengen, welke hij moet trachten te formeeren uit hetgeen deze leidersbureaucratie hem te slikken geeft. Daar het gevaar aanwezig is, dat traagdenkende proletariats deze schijnparolen niet begrijpen, moeten zij, als het ware tot een essence verdikt worden ingepompt. Hun eenige redding zien de heeren in „praktische“ voorstelling aan de kapitalisten, om de maatschappij weer „beter“ te maken, opdat toch vooral geen strijd tusschen arbeid en kapitaal ontstaat.

Zij geven zich alle moeite, om de aandacht der arbeiders door deze schijn-radicalen-activiteit, van de beslissende factor, het economisch verval van het kapitalisme, af te leiden, en te leiden op genezing van het dood-zwakke kapitaal.

Deze kleinburgerlijke opvatting wordt met vreugde begroet door de kapitalistische staats-authoriteiten, die trachten door zachten druk op de arbeidersklasse hare ideologie aan hunne belangen dienstbaar te maken en zoo hun hulpmiddelen — de militairen en de politie — bij den wederopbouw overbodig te maken.

Want zij vreezen, door een voortdurend mobiliseren van hunne hulptroepen, op den duur een verzwakking van deze.

Zoo treedt thans overal het economisch-politieke ginsel der bezittende klasse op den voorgrond.

De haast misdadige onverschilligheid, waarmede de arbeidersklasse staat tegenover deze kapitalistisch-economische

leer, vindt haar oorzaak in de totaal verouderde en waarde-looze organisaties der arbeiders, voor zoover deze hun tactiek en program op parlementaire leest hebben geschoeid.

De individueele belangen der leiders zijn in lijnrechten strijd geraakt met de klassebelangen van het proletariaat, daar zij uitsluitend wortelen in de kapitalistische maatschappij. Wij vinden hier duidelijk de sporen van: bij het proletariaat is het gevolg, een steeds sterker naar voren tredende verbittering over het verraad aan zijn klassebelangen, bij de leiders een slompzinnig trachten behouden van hunne voogdij.

Er staan hongeropstanden voor de deur. De vruchten van parlementaire schoolwijsheid beginnen te rijpen. Meer en meer nemen breede massa's hun toevlucht tot rebelli, wat wel een zeker bewijs is van zwak ontwikkeld klassebewustzijn.

Bij voortbaat trachten alle parlementspartijen zich van de leiding bij deze onstandige bewegingen te verzekeren. Nu reeds zijn ze zich aan het klaarmaken. De eerste eisch, die deze politieke tafelschuimers stellen is, dat met hun byzondere belangen en leuzen zal worden rekening gehouden, opdat toch vooral geen verwarring ontstaat in de proletarische massa's. Zij willen de leiding, hoewel ze weten, dat hun leiding geen leiding is, maar slechts leugen en bedrog.

Ze weten, dat deze opstanden van een, om een bete broods strijdende troep arbeiders moeten mislukken, wanneer ze niet een uiting zijn van klasse-bewustzijn. Ze weten, dat slechts een onderdrukte opstand nodig is, om het proletariaat voor langen tijd te verlammen.

En omdat ze dit alles weten, daarom raden ze arbeiders aan, zichzelf te helpen. Dit is, zelf rellietjes te maken, zelf te eischen, zelf te handelen.

De arbeiders zijn in de komende botsingen tusschen kapitaal en arbeid, welke voor het meerendeel hunner slechts beteekenen, strijd om verbetering hunner levensomstand, geheel op zichzelf aangewezen. De vakverenigingen laten nu reeds de beslissing over den achtuurendag aan de wilkekeur der werkgevers over en trachten een opkomend verzet van het sabotageeren ervan te bezweren, door de arbeiders diets te maken, dat de prijsgeving van den achtuurendag in het belang van henzelfen is. Want, is hun redeneering, door langer werken kun je jezelf hooger loon verzekeren.

Maar er is meer nodig, om het catastrophale verval van het kapitalisme te verbergen, dan het geroep om meer productie, dan de negen-uren of zelfs de tien-urendag. Dit verval wordt niet gemaskeerd door het uitreiken van een orde voor buitengewone verdiensten aan een renegaat.

De rol van den gewilligen, slaafschen proletariet is uitgespeeld.

De tegenstellingen, in welke zich de historie voltrekt, hebben tot gevolg, dat de proletariet den weg begint te zien, die hem uit het politiek keem economische doolhof zal voeren waarin hij geraakt is door verkeerde voorlichtingen en uitleggingen.

De proletariet moet daar beginnen, waar zijn voormalige beroepsleiders, aan het einde-zijner wijsheid heeft opgehouden.

Niet door klakkelooze opvolging van wat zijn leiders met hun starre, dogmatische opvattingen over klassenstrijd hebben voorgoehouden, kan het proletariaat zijn historische roeping vervullen.

Onaanvechtbaar blijft steeds het principe van den klassenstrijd, dat de arbeiders leert, dat zij zich tegen alle parlamentarisme, dus tegen alle geschacher met hun belangen, tot het uiterste moeten te weer stellen. Daarenboven dienen de arbeiders te onderzoeken, of de door hen in het leven geroepen organisaties nog waarde hebben. Bij dit onderzoek moet de arbeidersklasse handelen als de bourgeoisie en alles bestrijden en van zich afschuiven, wat tegen haar belangen is.

Revolutionaire strijders en vertrouwensmannen uit haar rijen mag zij daarbij niet prijsgeven, maar ook mag zij niet, uit overdreven traagheid en gemakzucht, zich altijd alleen

oude opvattingen succes hebben. Het proletariaat kan er slechts door ontmoedigd en verslagen worden en als de eindstrijd dan komt, vinden wij het proletariaat onvoorbered, hulpeloos, gedemoraliseerd, tot niets in staat. Slechts de taatste, revolutionaire, politieke propaganda kan de zoogenaamde leegte aanvullen. De taak der propagandisten is zeer moeilijk en zeer zwaar. Hun taak ligt in het bedrijf. Het moet gebeuren met de grootste inspanning en zonder een oogenblik te verliezen.

Wie ons dit verhindert, moet op zij worden gezet. De weinigen, die begripen en willen, moeten zich thans nauwer aaneensluiten. Onze houding tegenover zoogenaamden loonstrijd moet ons daarbij duidelijk voor den geest staan. Zelfs al zouden wij tijdelijk van de massa geïsoleerd worden, omdat deze massa nog niet van het kapitalisme los kan komen, omdat die massa slachtoffer is van kapitalistische en socialistische ideologie, zelfs dan moeten we taai volharden. Wij nemen geen leiding, of deel aan de leiding, bij loonstakingen. Ook dan niet, als de vakverenigingen eventueel stakingen om loon of arbeidsvoorwaarden trachten te saboteren of te verhinderen. Onze taak bestaat niet in het voeren van loonstrijd, binnen het raam van het kapitalisme. Onze taak is niet die van de vakverenigingen, of een verbeterde editie daarvan. Wij hebben in directe tegenstelling tot de vakverenigingen en de oude politieke partijen het proletariaat voor te bereiden tot en straks aan te voeren in den laatste beslissenden strijd. Wij willen alleen de verovering van de politieke macht door het proletariaat. Wij willen alleen het daarvoor rijk maken. Breekt, niettegenstaande onze felle revolutionaire politieke propaganda in de bedrijven toch een loonstaking uit, dan moeten wij natuurlijk solidariteit betoonen, maar onopzettelijk proberen, de arbeiders voor den strijd te winnen, die zich de directe verovering der macht ten doel stelt.

Hier ligt onze taak klaar en duidelijk voor ons. Gorden wij ons aan ten strijd. Het moet! Het zal!

Voor de vrijmaking der arbeidersklasse.

op de weinigen verlaten, die reeds voor haar geleiden en gestreden hebben. Het lijden van zijn vervolgde klassegenooten moet den arbeider een aansporing zijn wraak te nemen voor het ondervonden leed, door het winnen van honderd, duizend, tienduizend en nog meer nieuwe strijders. Iedere strijder moet zeker zijn, dat op zijn plaats dozijnen anderen treden, wanneer hij valt. De proletarische klasse moet onkwetsbaar zijn tegen verraad, wanneer zij tot beslissende daden tegen het kapitaal overgaat. Zij moet er van doordrongen zijn, dat politieke onzestandigheid en onverschilligheid harer klasse, de beste voedingsbodem biedt voor kankergezwellen binnen hare rijen, die, door hun belangen bij de arbeidersbeweging de reukende kracht voor die arbeidersbeweging beteekenen en de oorzaak van haar ondergang worden.

Niet door sympathien voor de beweging, maar alleen door in den strijd gestaalde en geschoolde klasse-energie der arbeiders zelf, kan die beweging tot den laatste, beslissenden slag tegen de afstervende kapitaalsmacht gevoerd worden.

Door klasse-bewustzijn en klasse-wil naar de revolutie, tot bevrijding uit de zichzelf overleefde hebbende kapitalistische maatschappij. Zoo en niet anders is de weg, welke de historie ons, als de toekomstige beheerschers der productiemiddelen gebiedt te gaan. De wil tot revolutie alleen kan ons niet helpen. Wij moeten, als revolutionairen, van deze waarheid doordrongen zijn en er ook duidelijk naar handelen, dat wij, om ons doel, het communisme te bereiken, onze gansche klasse-energie moeten aanwenden.

Niet daar, waar de honger het hevigst woedt, is de revolutie het meest nabij, maar daar, waar het proletariaat overtuigd is, van de noodzakelijkheid van de overname van, en den strijd om de productiemiddelen, is het gunstige moment voor bewust revolutionair handelen aangebroken.

Niet door de daad der vertwijfeling wordt de weg der proletarische revolutie gekennmerkt, maar door steeds helderder inzicht in den klassenstrijd, door voortdurend straffere klasse-discipline.

Dit inzicht kan slechts worden bijgebracht door hen, die door strijd en propaganda toonen ook mededadaat tot de arbeideklasse te behooren. Niet door lieden, die, door de hen opgedragen functie als een beroep te beschouwen, zich voortdurend meer van de arbeidersklasse vervreemden, maar door dezulken, die de bevrijding der arbeiders beschouwen, als hun eigen bevrijding, die onze makkers zijn in de bedrijven en daar als beproefde strijders erkend en gewaardeerd worden.

Dat is het ware leiderschap in de revolutie. Aan de heengegane leidersklike zal geen traan worden gewijd.

De politieke onzelfstandigheid en het beroepsgeisme dezer klik, werkt even schadelijk in op de arbeidersklasse, als beroepsgeisme bij de arbeidersklasse zelve schadelijk en verwerpelijk voor haar klasse-bewustzijnsontwikkeling zijn moet.

Valsche en ware leiders in de revolutie hebben wij hier gekenschetst. De arbeiders hebben de plicht, de eersten hun verdiende loon te geven en hebben te zorgen, dat de laatste als deel der proletarische klasse onder voortdurende controle, doel — en wegwijzend medewerken en periodiek worden afgelest.

Slechts als een voor allen, maar ook allen voor een instaan en voor en met hen strijden kan de proletarische revolutie zegevieren. Laten we daaraan medewerken!

Radek en . . . karakter.

De heer Radek, reiziger voor de Derde Internationale, en in zijn vrijen tijd volkscommissaris van Rusland, heeft naar aanleiding van het wereldcongres van het I.V.V. in den Haagsechen Dierentuin — natuurlijk moest hij aan dit tamme beestenspul meedoen, wilde het compleet zijn — een soort bombarie-redevoering gehouden, waarin hij het zuivere karakter van een aantal vredescongressisten in twijfel trok. Nu willen wij de bevoegdheid van den heer Radek, om over onzuivere karakters te oordeelen, niet in twijfel trekken, maar wij wenschen toch van de gelegenheid van 's mans reclame-redevoering gebruik te maken, om een scherp licht te werpen, op het karakter van de leiders der comintern, zoals mijnheer Radek er een is.

In een brochure over de V.K.P.D. schrijft genoemde heer namelijk een slotwoord inzake het „geval Paul Levy“. Na deze heer Levy, die hij altijd de hand boven het hoofd had gehouden, te hebben geteekend als een echte bourgeois-labek, als een, die het proletariaat duizendmaal zou verraden, zegt de heer Radek op bladzij 104 van zijn boekje onder andere het volgende:

„Maar voordat zich in het vuur van den strijd betere leiders ontwikkeld hadden, hadden wij Levy nog nodig, in het bijzondere in den Rijsdag.“ voor de agitatie en men moest hem daarom behouden.“ En iets verder:

„Daar hij (Levy) het vertrouwen der links-onafhankelijken genoot en ertoe kon bijdragen, de eensgezinde samenwerking van beide groepen mogelijk te maken, die thans voor de eenheid stonden, ofende ik samen met partijgenoot Thalheimer de grootmogelijken invloed op hem uit (namelijk, om hem, terwijl hij zelf weg wilde, in de leiding te houden).“ En nog iets verder op blz. 111:

„Vol van wege toen het plebeische pak geraakt hij (Levy) in conflict met ervaren partijgenooten, die het rotte in hem voelden, en die te verwijderd van de Duitse beweging, niet als hij, door begrip van de armoede der Duitse Partij aan intellectuele krachten, zijn gebreken bedekken wilden.“

Ven deze en dergelijke opmerkingen staat het boekje van den heer Radek vol. Steeds weer poogde hij de man, van wien hij wist, dat hij een verrader moest worden, te beschermen en in de partijleiding te behouden. En

*) Vetrud van ons. De heeren beweren overigens, dat „hun“ revolutionair parlamentarisme geen gevaarlijke consequenties heeft.

waarom? „De Kommunistische Partij in Duitschland had goede leiders nodig.“

Ze had een intellectueel nodig, die haar in den Rijsdag kon vertegenwoordigen en voorad, ze had Levy nodig, om de links-onafhankelijken in de K.P. te lokken. Met spek vangt men ratten en . . . met Levy links-onafhankelijken. Van streber en . . . van karakter gesproken. Mijnheer Radek, die de Duitse arbeiders een verrader aan het hoofd bezorgde, heeft waarlijk wel het recht over onzuivere karakters in de politiek mee te spreken. Hij heeft er verstand van.

Ons congres.

16. en 17. Dec. j. l. belegde onze partij haar tweede halfjaarlijkse congres te Utrecht. Hoewel dit congres oorspronkelijk een maand vroeger, te Amhem, was bijengeroepen, bleek daar de noodzakelijkheid, de geheele zitting te wijden aan principiele kwesties, waaromtrent een gedeelte der leden nog niet geheel klaar bleek te zijn.

Zoодоende moest een vervolgcongres worden uitgeschreven. Wij meenen gerust te mogen zeggen, dat de partij alle reden heeft, met dit congres tevreden te zijn. Weliswaar zijn niet alle punten der agenda behandeld, maar zaken, die van grooter gewicht waren, dan de niet behandelde punten van den beschrijvingsbrief, hebben hun beslag gekregen.

Het voornaamste, wat dit congres ons bracht, is, naar wij meenen, de resolutie van het P.B., welke elders in dit blad is afgedrukt. Met het aannemen dezer resolutie, partijgenooten, hebben wij twee, zeer belangrijke besluiten genomen.

Ten eerste hebben wij, voor de zooveelste, maar nu ook voor de laatste maal, ons zonder enig voorbehoud voor de Kommunistische Arbeiders-Internationale en haar stellingen loonstrijd, dus tegen reformisme, tegen

Van deze eenvoudige, doch groote waarheid, dienen alle partijgenooten doordrongen te zijn. Zij, die dit niet onderschrijven, moeten van hunne houding de consequenties trekken. In geen enkele partij, maar zeker niet in een partij als de onze, die juist meer dan welke andere ook, tot het uiterste toe, aan haar principes moet vasthouden, kan

Wie zich wil abonneren op de

K.A.Z. de Kampfruf

wende zich tot

P. Coerman

Josef Israelslaan 16, Bussum

het geduld worden, dat van binnen uit tegen die principes wordt gestreden. Bijna een jaar lang zijn de geschillen in Duitschland in onze organisatie aan de orde van den dag geweest. Niemand kan zich meer verschuilen achter de uitvlucht, dat ze niet voldoende bekend en besproken zijn.

De Nederlandsche K.A.P. maakt deel uit van de K.A.I. en het moet al haar leden een eer en plicht zijn, de beginselen dezer Internationale te belijden en te propageren.

Het tweede gedeelte der resolutie bespreekt de eenheid in Duitschland. Door het aannemen der resolutie hebben wij dus ons voor deze eenheid verklaard. Dit spreekt vanzelf. Juist wij weten, dat zonder eenheid, maar dan een eenheid op revolutionair communistischen grondslag, de strijd der proletaren nooit tot een overwinning kan voeren. Nu kan men wel wenschen, dat die eenheid tot stand komt, maar wij moeten ons steeds voor oogen houden, dat deze eenheid afhankelijk is van de fase, waarin de maatschappelijke ontwikkeling verkeert. Nu is inderdaad in Duitschland de toestand op het oogenblik zoo, dat de grondslag voor eenheid kan gelegd worden. Immers: de maatschappelijke ontwikkeling heeft de twistpunten tot een idee-fixe gemaakt. Loonstrijd is b. v. heele maal uitgeschakeld. Vandaar dat wij wenschen, dat de K.A.I., als het meest aangewezen lichaam, zich tot de arbeiders zal wenden en ze moet trachten te overtuigen van het zinloosze van verder gescheiden opmarscheeren. Hoewel wij ons niet onteinen, dat hier op sterken tegenstand zal worden gestuit, zijn wij ervan overtuigd, dat deze pogingen ten slotte resultaat moeten opleveren.

En het zal een blijvende ter zijn voor onze partij, hieraan den eersten stoot te hebben gegeven.

De besprekingen van het beleid van het afgetrede P.B., hetwelk met algemeene stemmen werd goedgekeurd, bracht weer duidelijk naar voren, hoe het in onze partij nog mangelt aan voldoende, hecht verband tusschen de afdeelingen en de verschillende instanties. Steeds weer blijkt, hoe de partij eenvoudig niet kan werken, wanneer de afdeelingen niet van stonde af aan beginnen, zorg te dragen voor een regelmatig afdracht van contributie. Een P.B., al bestaat dit uit nog zoo actieve genooten, is gedoomd tot werkeloosheid, wanneer zelfs de allernoodigste geldmiddelen ontbreken. Laten de genooten dit toch vooral inzien.

De kritiek op de redactie was soms fel en hier trad duidelijk aan het licht, dat zelfs in een partij als de onze, het nog mogelijk is, dat het orgaan der partij meeningen weergeeft, die niet die der partij zijn. Ook hierop zal in de toekomst ten scherpste moeten worden gelet. Voorloopig

zal ons orgaan ons eenige middel zijn, om mede naar buiten te werken. Dit moet dan ook zoo zuiver en zoo goed mogelijk onze beginselen verdedigen en propageren.

Zijn onze partijgenooten ervan doordrongen, dat eindelijk met het orgaan onze partij staat of valt, dan dienen zij ook, onvoorwaardelijk, ervoor zorg te dragen, dat de middelen er steeds zijn, het orgaan geregeld te doen verschijnen. Zij dienen onmiddellijk over te gaan tot het treffen van een afdoende regeling. Bedenkt, dat in de naaste toekomst de voornaamste op offering welke van ons, revolutionairen, zal worden gevraagd, juist finantieele offeringen zijn. En wanneer wij het niet oog richten op Duitschland, waar onze kameraden, onder omstandigheden, die zooveel moeilijker zijn, dat wij de onze er eenvoudig niet mede kunnen vergelijken, toch zorgdragen, dat hunne organen geregeld kunnen blijven verschijnen, dan, partijgenooten, past het ons, ons te schamen over het feit, dat wij hierin te kort schoten.

Allen de schouders er onder! 't Zal niet zoo moeilijk blijken, als het op het eerste gezicht lijkt.

Uit het verslag van onzen afgevaardigde naar het congres der K.A.I. bleek, dat deze de meest gunstige indrukken op dit congres had opgedaan. Uit zijn mededeelingen bleek, dat weer met eenige belangrijke landen verbandingen zijn aangeknoopt. De K.A.I. heeft dus hare levensvatbaarheid en noodzakelijkheid voldoende bewezen en steeds meer zullen wij ons moeten beschouwen als een sectie dezer Internationale, of, zoals het op het congres zoo goed werd gezegd niet in de eerste plaats als een nationale maar als een internationale organisatie. Slechts als een onderdeel van het wereldproletariaat zullen wij met goed gevolg kunnen strijden tegen het in staat van ontbinding verkeerd wereldkapitalisme. Het beleid van den afgevaardigde naar het congres der K.A.I. werd tenslotte eveneens met algemeene stemmen goedgekeurd.

Rest ons nog te vermelden, dat op dit congres beslissing werd genomen in eenige kwesties van internen aard, waaronder de befaamde Rotterdamse kwestie aan deze zaak werd door het congres een einde gemaakt, door de personen, welke gelasterd hadden, omtrent de Rotterdamse Afdeeling, op voorstel van een Amsterdamsche partijgenoot, wiens voorstel door de Afdeeling Amsterdam werd overgenomen, te roeieren.

Bedelende vakverenigingsleiders.

Een van de voornaamste geschilpunten, tusschen de parlementaristen en ons, is de vraag, of het mogelijk zal zijn, de vakbeweging voor den revolutionairen strijd te veroveren. De parlementaristen beweren, dat door het vormen van communistische „Cellen“ in de vakbeweging, deze tot een revolutionaire organisatie kan worden omgesmeed. Aldus de formule.

In de praktijk beteekent deze tactiek echter, een terugtocht van de derde Internationale naar het reformisme en haar methodes, onderwerping aan de burgerlijke maatschappij, waarvan de vakbeweging een integreerend deel uitmaakt. Toen wij indertijd, evenals onze Duitse kameraden, stelling namen tegen deze tactiek, werd ons toegevoegd, dat de communisten in de groote massa-organisaties moesten dringen om deze te revolutioneeren. Wij antwoorden hierop, dat zelfs, indien het gelukken zou, in de vakbeweging de leiding te krijgen, wij daarmede niet de vakbeweging voor het communisme winnen, maar alleen ons zelf aan de vakbeweging overleveren zouden. Men kan nu eenmaal niet van een organisatie, die in haar geheele wezen tot voorwaarde heeft, onderwerping aan de burgerlijke maatschappij, door het veroveren van „de leiding“ d. w. z. door het vervangen van S.D.A.P.-sche of Syndicalistische leiders door z. g. communistische, het wezen en karakter veranderen.

Dit blijkt weer eens duidelijk uit de houding door het H.B. van de Federatie van Transportarbeiders bij het jongste conflict tusschen de havenarbeiders en het havenkapitaal in Amsterdam, aangenomen.

Het H.B. dezer Federatie geeft een manifest uit, o. a. onderteekend door den vakverenigings-comunist Bouwman. Uit dit manifest blijkt, dat door de tactiek van de parlementaristen het proletariaat niet tot revolutionairen strijd wordt gebracht, maar dat deze „communistische“ leiders der vakbeweging, even reformistisch en onderwerpen zijn aan het Kapitaal als de Lansinks, de Stenhuizen, en hoe de heeren verder mogen heeten. Dit ligt natuurlijk niet aan het feit, dat Bouwman zulk een slecht vakverenigings-comunist is. Ieder, die de vakbeweging wil gebruiken in den proletarischen strijd, moet noodzakelijk ondergaan in reformisme.

Het door den Heer Bouwman en zijn collega's van de Algemeene Havenarbeidersvereniging „Recht en Plicht“ (de naam zelf doet reeds denken aan de aloude verkliedenverenigingen) uitgegeven manifest vangt als volgt aan:

„Aan het publiek, in het bijzonder aan den handel.“

Het is inderdaad fraai: een arbeidersorganisatie, die zich, onder aanvoering van een „communist“ tot den Handel wendt, om den strijd van een groep arbeiders te verontschuldigen.

Leve de Klassenstrijd!!! Wie lacht daar?

Dat de Heeren zich inderdaad verontschuldigen voor de stoutigheid, van de door hen geleide arbeiders, blijkt o. a. uit de volgende zinsnede:

„Niet kennende den levenstoestand van deze arbeiders, en evenmin de motieven welke hen ertoe hebben geleid, om massaal spontaan in staking te gaan, zal men allicht geneigd zijn, het optreden van deze arbeiders bij voorbaat te veroordeelen.“

Is het niet of een geestelijk adviseur van Patrimonium aan het woord is?

Is het niet braaf, o. Heeren van den Amsterdamschen Handel? Kan je ze niet uit het handje laten eten, de Heeren van de Roode Vakbewegings-Internationale?

De vakverenigingscommunisten wenden zich tot U: Zij onderstellen, brave, onnoozele zielen, die zij zijn, U, vertegenwoordigers van den Amsterdamschen Handel, erop te moeten

wijzen, dat die havenarbeiders toch zulke brave jongens zouden zijn, als de heeren van het scheepvaartkapitaal niet zo slecht waren om „als maar“ de levensvoorwaarden van hunne werklieden te verslechteren. Dit wist zij nog niet, heeren van den Handel. „Veroordeel“ dus deze arbeiders niet bij voorbaat. Waarlijk, wie het reformisme wil, vernietigt de vakbeweging voor de parlementscommunisten.

Knauperiger taal is moeilijk denkbaar. Dit zou zelfs Oudegeest niet verbeteren! Na deze verontschuldiging meent het manifest den Handel nog te moeten mededeelen:

„dat in den afgelopen week tveemaal eenige duizenden havenarbeiders spontaan den arbeid neerlegden en dat op de stakingsbijeenkomsten uitingen werden vernomen, die op een ernstige verbittering onder de havenarbeiders-bevolking wijzen.“ (Veldruk van de Heeren Bouwman & z., blijkbaar ter verhooging van den erust dezer wachschuifing aan het publiek en den Handel.)

Nadrukkelijk wijzen de heeren op „deze verbitterde stemming“ onder de havenarbeiders, omdat „de verzetgeest in de naaste toekomst zal toenemen, als de werkgevers in de haven- en scheepvaartvereeniging, geen andere koers inslaan“.

Hiermede eindigt dit reformistisch schanddokument. In een periode, waarin het in zijn doodscrisis zich tot de uiterste reactie wapenende kapitaal probeert het proletariaat iam te slaan, wenden vakvereenigingscommunisten van de R.V.I. zich op deze laffe, knurperige wijze tot „den Handel“ om te trachten een enigszins kleinere loosverlaging af te bedelen.

De arbeiders verlagen tot een troep bedelaars, het regime van de bourgeoisie beschermen, door haar te waarschuwen voor de „verzetgeest“ onder de arbeiders trachten deze heeren de revolutie te voorkomen, en dit schoone doel o. a. te bereiken door de arbeiders dichts te maken, dat zij op deze wijze nog iets van de heeren bijleeraar kunnen schoonen. Het kapitaal moet echter de levensvoorwaarden van het proletariaat naar beneden drukken. Het kapitalisme bevindt zich in zijn ondergang. Alleen door den onverbedelijken revolutionairen strijd voor het communisme, zal zich het proletariaat van den ondergang kunnen redden.

Het besproken manifest levert opnieuw het bewijs, dat de vakbeweging voor den eindstrijd van het proletariaat niet gebruikt kan worden. Ook niet, al brachten de arbeiders duizend vakvereenigingscommunisten in de leiding. Alleen in de klassenorganisaties van het proletariaat, de bedrijfsorganisaties, kan het proletariaat den strijd voor het communisme voeren.

Breekt het licht door?

Een groep van werklozen te Rotterdam, gaf, op eigen initiatief en kosten, het volgend manifest uit:

Aan de Werklozen!

De werkloosheid neemt steeds in schrikbarende wijze toe nationaal zoowel als internationaal.

De kapitalistische-crisis verscherpt zich meer en meer. Aan het herstel van deze crisis gelooft zelfs het kapitalisme niet meer.

Alle conferenties, gehouden door de knaasten koppen in de economie brachten geen oplossing om het evenwel in deze ontredende maatschappij te herstellen, ja al deze conferenties mislukten en zullen blijven mislukken.

De doodscrisis voor het kapitaal is aangebroken d. w. z. dat zij als heerschende Klasse heeft aigedaan en het proletariaat zijn

historische roeping

moet gaan vervullen, dat is heerschende klasse te worden.

In dit gewichtig tijdstip is het de z. g. n. arbeidersvrienden die aandrigen op een eenheidsfront met het kapitaal.

De heer Wijnkoop opper-chef van de C.P., heeft jarenlang de S.D.A.P. verweten dat zij de handlangers zijn van de kapitalistische klasse (en niet ten onrechte) wil nu ook handlangers worden, biedt daarom Troelstra samenwerking aan.

Dit front vanaf Wijnkoop-Troelstra tot Ruys de Beerenbrouck zal dienen om het proletariaat in zijn groote worsteling tegen het kapitaal den nek om te draaien.

Iets nieuws om den strijd van de niets-betters te smoren zijn de z. g. n. werklozen agitatie-commités oftewel bijhangsels van de onafhankelijke vakbeweging. De vakbeweging die een verdachte lucht gekregen heeft ja zoo zelfs dat reeds groote groepen van den arbeiders inzien dat ze

contra-revolutionair

zijn, probeeren het nu nog eens met de W.A.C.'s onder leuzen als volgt:

1. productief werk tegen vol loon
2. behoud van den 8-urendag
3. tegen de anti-revolutiewet.

Nemen wij de eerste leuze dan zien wij hoe dwaas het is in een ondergaand stelsel deze leus bij de arbeiders te propageeren. Een ondergaande klasse zal geen betere levensvoorwaarde schippen maar trachten de onderliggende klasse in zijn val mee te slepen. Maar tevens betekent productief werk tegen vol loon de arbeiders

overleveren aan de uitbuiting.

Dat is revolutionair nietwaar? Voor de tweede leus kan hetzelfde gelden.

Nu krijgen we de tegen de anti-revolutie-wet. Toen deze wet aangenomen was schreeuwden de heeren van de C.P. en onafhankelijke vakbeweging dat dat vooje papier de revolutie niet kon tegenhouden. Ziet, nu kan dat vooje papier de revolutie wel tegenhouden want het staat als „eisch“ geformuleerd.

Kameraden, werkloze arbeiders, men gebruikt u alleen om hun organisatie's uit te bouwen. Organisaties die het kapitalisme op de been tracht te houden. Met illusies als in dit manifest genoemd tracht men van u te maken geen bestrijders maar verdedigers van heet kapitaal. Wij zeggen u de waarheid:

In deze maatschappij's geen uitkomst voor u, alleen de proletarische revolutie brengt uitkomst.

Werkenden en niet-werkenden houdt dit steeds voor oogen dat de vernietiging van het privaat-eigendom en dit te brengen in gemeenschappelijk eigendom onze eenige en werkelijke strijd mag zijn. De bevrijding is de zaak van de arbeiders zelve.

Kameraden, weg met elk reformisme (hervormingen). Weg met de vakbeweging. Alleen als één man

op voor de sociale revolutie.

STEUNT de groep Werklozen voor hare te houden

VERGADERING.

Het voorloopig bestuur v. d. groep van werklozen.

Hoewel dit manifest niet volledig onze beginselen weergeeft, constateeren wij dat tot deze menchen het inzicht is doorgedrongen:

- 1e. Van de doodscrisis, waarin zich het kapitalisme bevindt;
- 2e. Dat er volledige opruiming gehouden moet worden, onder de illusies, waarmede de leiders van de troepen der arbeiders trachten te vullen;
- 3e. Dat de z. g. Werklozen Agitatie Comité's inplaats van revolutionaire klasse-organisaties voor het proletariaat, reclamemiddelen zijn voor de C.P. en onafhankelijke vakbeweging;
- 4e. Dat alleen de sociale revolutie oplossing brengen kan van het werklozen probleem;
- 5e. Dat het proletariaat de „heerschende“ klasse moet worden.

Wij hopen, dat deze menschen tot het inzicht mogen komen, dat slechts de revolutionaire bedrijfsorganisatie het middel kan, dat tot dit doel voert. Daarvoor moet ge u echter losmaken van vrij-socialistische, anarchistische, of „rapaille“ illusies. Ge wilt toch opruiming houden onder de illusies? Stelt u met onze partij in verbinding. Propageert onder de werkenden onze ideeën, die, blijkens dit manifest, zij het dan ook nog niet geheel klaar, ook de Uwe zijn.

Het wezen der crisis.

Het probleem van de kapitalistische overproductie is geen gevolg van het feit, dat de nu levende menschheid, voor den tijd haar levensduur, zoo ruimschoots van alle levensbehoeften en voedsel voorzien is, dat zij hiermede is verzadigd. Deze overproductie, met al de verschijnselen, welke haar begeleiden, is niet het gevolg van volkomen verzadigd zijn, maar is het onmiddellijke resultaat van de niet gestilde honger der menschheid naar het allernoodigste, wat zij, om te kunnen leven, noodig heeft. Zij is met het wezen van het kapitalisme, met het op privaatrecht gegrondvest maatschappelijk systeem, ten nauwste verbonden. Haar oorzaken wortelen in de, vanaf het uitbreken van den kapitalistischen wereldoorlog ongemeen gestegen verarming van de proletarische klasse in de gansche wereld.

Het loon, de prijs van de proletarische arbeidskracht, heeft in geen enkel opzicht met de steeds stijgende kosten van het levensonderhoud, als gevolg van de prijsverhogingen voor alle waren, gelijken tred gehouden. Deze bittere waarheid geldt niet alleen, zoals de wereldbouwkeise veelal gelooft voor te stellen, de z. g. valuta-zwakke landen, als Duitschland en Oostenrijk, maar voor de geheele kapitalistische wereld.

Uit het land, waar de „Dictatuur van het Proletariaat“ heerscht.

Volgens bericht van de „Russian Information and Review“, heeft het Soviet-Commissariaat voor den arbeid, in samenwerking met de vakvereenigingen een lijst opgesteld van industrieën, waar kinderarbeid niet is toegestaan. Deze bevat alleen de mijnindustrie, de chemische- en, gedeeltelijk, ook de metaalindustrie.

Er was een tijd, merkt ons Duitsch partijorgaan op, waarin Sowjet-Rußland proclameerde, arbeid voor kinderen, zelfs niet in overweging te nemen.

Volgens dezelfde Russian Information and Review:

In Moskou is een particulier detective bureau opgericht, hetwelk de steun der politie heeft.

De gasfabrieken in Petrograd moeten herleid worden;

In overeenstemming met de Nieuwe Economische Politiek, is de regering bereid, de fabrieken aan een particuliere onderneming te verpachten.

Wat de bourgeoisie zegt.

Ook een winstbron.

Millionen Duitschers leven op het oogenblik van het dalen van den Markenkoer, hetzij door rechtstreekse speculaties in vreemd geld, dan wel, door het gokken in Deutsche Industriele aandelen, die in trager tempo de bewegingen van afgod Dollar meemaken. Waar een zoo groot belang is, bij het stijgen van het buitenlandse geld, is het heel natuurlijk, dat er pogingen worden gedaan, om dit stijgen een handje te helpen. Deze pogingen moeten dan ook, volgens Deutsche beursberichten, duidelijk te merken zijn geweest, dat er kunstmatig gewerkt werd, aan het stijgen van den Dollar, aan het dalen dus van de Mark. Montalbaen (Dr. M. van Blankenstein) in „De Vrijheid“ van 20. Sept. j. l.

Een voordeel voor het heele Volk.

(Een eenheidsfrontpropagandist.)

Het Deutsche volk gaat een zwaren winter tegemoet, misschien den zwaarsten van den tijd van onzen tegenspoed, en het communisme wacht er slechts op, daarbij zijn dwaas-

heid uit te leven. In dezen toestand is de ver- eeniging van de beide sociaal-democratische partijen, een voordeel voor het heele volk. (Frankfurter Zeitung, 23. Sept. j. l. avondblad.)

De vakbeweging als schuldenaar van het kapitaal.

De secretaris-penningmeester van de vakvereeniging der mijnwerkers, de „United Mine-Workers of America“ berekent de onkosten van de staking voor zijn organisatie op meer dan één miljoen dollars. De zelden, moedig om de staking tot een eind te brengen, moesten geleend worden, wijl een groot deel der bezittingen van de organisatie vast zat in gerechtelijke borgslorringen. Die geleiden werden gedeeltelijk geleend van een zuster-organisatie, doch voor een ander gedeelte van banken, en wel honderd duizend dollars van de Indiana National Bank of Indianapolis en honderd duizend dollars van de Harriman National Bank te New-York. In de beide laatste gevallen werd door de banken geen ander onderpand geëist, dan de „soliditeit van negen honderd duizend mijnwerkers en hunne gezinnen“. Voor de leening van de Harriman Bank treken den de leiders der vakvereeniging persoonlijke schuldbewijzen en zij werd aangegaan op een oogenblik, dat de staking op haar bitterst was en hijlegging nog ver verwijderd scheen. Het geld werd geëist om de stakers en hunne gezinnen zij te staan in hun huiselijke nooden.

Dit nu is wel onmiskenbaar eigenaardig, dat een vakvereeniging tot financiering van hare staking en van haar strijd tegen een werkgevers-associatie, fondsen betreft van Wall Street.

De N.R.Cri. van 3. October, avondblad.

Uit de Partij.

Op het jongste congres werd de volgende resolutie, door het P.B. voorgesteld en met algemeene stemmen aangenomen:

Het congres. enz. verklaart nogmaals nadrukkelijk, dat de Nederlandsche Partij staat op den grondslag van de K.A.I. en hare thesen.

en handhaaft hierdoor haar reeds op twee congressen met algemeene stemmen ingenomen standpunt en haar besluit, om deel uit te maken van de K.A.I., acht de K.A.I. voor de ontwikkeling van het revolutionaire strijdfront tegen kapitalisme en reformisme onmisbaar, wie de K.A.I. saboteert, verhuudert daardoor het totstandkomen van een Internationale, revolutionaire, communistische arbeidersbeweging.

Het congres stelt nogmaals vast, de stellingen der K.A.I., zoowel de theoretische stellingen, als die inzake de tactiek, zoals die zijn neergelegd in de, ook door de Nederlandsche Partij eenstemmig aangenomen thesen der K.A.I. volkomen te aanvaarden.

Het congres acht de opvattingen van de K.A.I. de basis van de consequent-revolutionaire proletarische tactiek en meent, dat op dezen grondslag de noodzakelijke eenheid van het revolutionaire proletariaat mogelijk is.

betreurt de in en door de schijnbare bloeiperiode van het Deutsche kapitalisme ontstane scheuring in de K.A.P.D., acht de eenheid met de z. g. „Berlijnsche groep“ wenschelijk, doch alleen mogelijk op de revolutionaire basis van de K.A.I.

Het congres dringt er daarom bij het Executief Comité van de K.A.I. op aan, pogingen in het werk te stellen, om op den grondslag van de in deze resolutie ontwikkelde basis, te trachten tot eenheid met de Berlijnsche groep te komen. Bij deze pogingen wende het Executief Comité zich alleen tot het proletariaat en bringe verslag van het resultaat dezer pogingen uit aan de K.A.I.

Onderstaande motie werd op het congres aangenomen: Gebleken bij de discussie, dat de Groep-Witte, op onvoldoende gronden, de Afdeling Rotterdam van een „Mache“ beschuldigt,

besluit het congres de onderteekenaars van het bekende ingezonden te roeijeren.

Op grond van deze motie werden geroijeerd:

Th. W. de Witte, E. de Witte-van Lier, H. van Lier, G. Grothuis, A. Uitdenbogaard, M. Uitdenbogaard-Wiegele.

Het congres handhaafde met op een na algemeene stemmen de schorsing van F. Grewel.

Geld! Geld!

Wilt ge de uitgave onzer krant verzekeren, zorgt dan voor snelle doorvoering van de op het congres genomen besluiten en zorgt voor de bijdragen aan het garantiefonds.

Er is dringend Geld noodig!!

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN	REDACTIE: Beukelsdyk 139, 3e étage links, Rotterdam	Abonnementsprijs 1.50 per halfjaar
	ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106hals Amsterdam	Losse Nummers 5 Cent

De crisis.

De bezetting van het Ruhrgebied en de arbeidersbeweging.

De bourgeoisie wendt alle middelen, waarover zij beschikt, aan om te ontkomen aan de gevolgen van de zich steeds meer uitbreidende crisis van het kapitalisme. Een ondergaande klasse is niet in staat de volledige economische werkelijkheid te doorgronden, ook de bourgeoisie niet. Ten deele is deze beperktheid haar kracht; immers indien een heerschende klasse zou inzien, dat haar maatschappelijk systeem niet meer te redden is, zou zij door dit inzicht tegengehouden worden, om al haar krachten aan te wenden, ten einde haar positie te handhaven. De beste koppen van de bourgeoisie voorvoelen echter het naderende einde. Onder den indruk van de doodshuizingen van het kapitalistisch stelsel, spannen zij al hun krachten in, om het dreigende einde te voorkomen, of in ieder geval te vertragen. Bij deze pogingen wordt de bourgeoisie echter in haar bewegingen belemmerd door de beperkte grenzen van haar maatschappelijke potentie. De bourgeoisie raakt in de mazen van haar eigen maatschappelijk systeem verward. Door heftige rukken tracht zij zich uit dezen toestand te bevrijden. Het resultaat ervan is echter, dat de crisis steeds scherper vormen aanneemt.

De nationale belangen tegenstellingen maken het den politici en den economen van de bourgeoisie onmogelijk de lapmiddelen aan te wenden, die het einde zouden moeten verschuiven. Het kapitalisme is in zichzelf gespleten. Het kan geen middelen toepassen, die den gang van de crisis zouden vertragen, zonder zich hierdoor steeds dieper te verworden. Hoe reusachtig ook de trustvorming en de karteleering moge gevorderd zijn, toch komen de directe belangen van de verschillende kapitalistische ondernemingen steeds meer in strijd met het kapitalisme als stelsel. Evenzeer zijn de directe belangen van de verschillende nationale kapitalistengroepen in strijd met het algemeen klassebelang van de bourgeoisie. In dit tijdsperk nemen die verschillen de scherpste mogelijke vormen aan. Uit de botsingen die voortvloeien uit deze belangen tegenstellingen ontstaan dan de scherpe politieke wereldcrisisen. Het kapitalisme wordt ondermijnd door het inkrimpen van de afzetmarkt. Door het inkrimpen van de afzetmarkt geraken productiekrachten en bezitsverhoudingen tot elkaar in onverzoonlijke tegenstelling. De kapitalistische maatschappij is hierdoor diep in het hart zelf gewond. De levenszenuw zelf is aangetast, waardoor ook de capaciteit van de kapitalistische productiewijze is verminderd. De aandrift, de motorische drang, om de capaciteit der productie op te voeren verdwijnt met het verdwijnen der afzetgebieden, die het de bourgeoisie mogelijk maakten, met winst te produceren. Het kapitalisme kan alleen bestaan als het winst kan maken. „Het kapitaal heeft een affeet“ van afwezigheid van winst, als de natuur van het ledige. De huidige crisis is de eerste die het wezen van het kapitalisme zelf heeft aangetast, of, zoals een burgerlijk econoom, prof. Eulenberg, in het laatste Decemernummer van het tijdschrift „Weltwirtschaft“, orgaan van de „Deutsche Weltwirtschaftliche Gesellschaft“, het zegt: „De huidige crisis is in tegenstelling tot alle vroegere de eerste algemeene crisis.“ „Inplaats van nieuw kapitaal te vormen leeft men thans voor een belangrijk deel van het oude kapitaal, dat zienderoogen vermindert.“

Het kapitalisme is hierdoor ook technisch op het doode punt gekomen. Inplaats van, zoals in zijn bloeiperiode, de capaciteit van de industrie op te voeren, is het tot een hindernispaal voor de verdere ontwikkeling van de productiekrachten geworden. Door loonsverlaging, arbeidstijdverlenging en massaoislag trachten de ondernemers de gevolgen van de inkrimping der afzetgebieden voor hun onderneming te boven te komen. Het resultaat hiervan is echter, dat de crisis steeds scherper wordt door de toenemende vermindering van de koopkracht van groote bevolkingsgroepen. Het directe belang van den particulieren ondernemer is dus in deze periode scherp in strijd met het belang van het kapitalisme als stelsel.

Evenmin dekken zich de belangen van de verschillende nationale kapitalistengroepen met het belang van de bourgeoisie als wereldheerschende klasse. Om de praktische maatregelen te kunnen nemen, die den gang van de crisis zouden kunnen vertragen, zou eenheid van alle deelen der bourgeoisie noodzakelijk zijn. Ook deze beperkte taak kan de bourgeoisie niet volbrengen. De belangen tegenstellingen tusschen de verschillende nationale groepen van het kapitaal drijven hen er toe een tactiek na te streven, die voor één bepaalde nationale kapitalistengroep van direct belang, voor andere nationale groepen zeer nadelig, voor het kapitalisme als stelsel echter meedovend zijn. Moordend vooral ook, omdat, door de maatregelen, die worden genomen, de bourgeoisie telkens weer in haar nationale deelen uiteenvalt en deze scherper tegenover elkaar komen te staan. Inplaats, dat door het nemen van deze maatregelen, het tijdstip van de catastrofale ineenstorting verschoven wordt, dragen zij er

Dit zijn de voornaamste redenen, waarom alle bijeenkomsten van de vertegenwoordigers der bourgeoisie, waar maatregelen besproken worden, die er toe moeten leiden, voor het kapitalisme te redden, wat te redden valt, moeten mislukken. Niet alleen slagen de vertegenwoordigers der bourgeoisie er niet in de crisis te overwinnen, maar elk middel, dat zij willen aanwenden, keert zich tegen de bourgeoisie zelf. Alle internationale conferenties, die de bourgeoisie gehouden heeft, of zij „politieke“, dan wel z. g. n. „zakencouferenties“ genoemd werden, alle mislukten zij, en elke conferentie droeg er toe bij, de tegenstellingen binnen de kapitalistische klasse scherper aan het licht te doen komen. Wij wijzen op de „grootte“ conferentie van Washington, waar in de eerste plaats gepoogd zou worden China als markt te ontsluiten. Niet alleen, dat de bourgeoisie dit doel niet bereikte, maar zelfs verscherpte zich op de conferentie de splitsing in haar samenstellende deelen, doordat de vraag moest worden behandeld, wie het meest van de uitbuiting van China zouden profiteren. De Europeesche conferenties hadden tot dusver geen ander resultaat. Telkenmale botsten op deze conferenties de groote belangen tegenstellingen van de twee groote Europeesche eentemachten, Frankrijk en Engeland, op elkaar.

De laatste conferentie van Parijs, die geleid heeft tot een openlijke breuk tusschen Engeland en Frankrijk, is wel het duidelijkste voorbeeld van de door ons geschetste ontwikkeling. De politieke botsing tusschen de wereldmacht Groot-Brittannië en de grootste macht op het Europeesche Continent, Frankrijk, is slechts de politieke uiting van het algemeene verschnijl, dat het kapitalisme niet meer in staat is, tot het doorvoeren van de eenvoudige herstelmaatregelen, omdat de directe belangen tegenstellingen tusschen de rivaliseerende kapitalistische groepen dit onmogelijk maken. Frankrijk wil door de bezetting van het Roergebied de grootste industriële macht op het Europeesche vasteland worden. Het wil de groot-industriele gebieden van Noord-Frankrijk en Duitschland vereenigen in één hand, die van de Franische groote bourgeoisie. Het wil vooral ook de Deutsche mijngebieden, omdat het daardoor in het bezit van groote kolenvoorraden zou komen, die het vooral door de lage loonen van de Deutsche mijnsclaven zoo goedkoop zou betrekken, dat daardoor de positie van het Franische kapitaal enorm zou worden versterkt. Hierdoor wil Frankrijk worden een der machtigste imperialistische staten. Deze versterking van Frankrijks economische positie zou het ook in staat stellen in de materiele behoeften van het Franische militarisme te voorzien. De Franische bourgeoisie verwacht van de beheersching der Deutsche mijn- en industriegebieden een enorme versterking van hare positie op de wereldmarkt. Zij meent vooral ook door den lagen koers van mark en frank ontzaglijk veel goedkoopere te kunnen produceren, dan Engeland en Amerika, die heiden, maar vooral Engeland, thans scherp onder de crisis lijden.

De Engelsche en de Amerikaansche bourgeoisie vreezen de scherpe concurrentie van het Franische kapitaal. Deze positie van Frankrijk zou Duitschland als zelfstandige, kapitalistische mogendheid openheffen. Duitschland zou dan voor goed als concurrent van de wereldmarkt verdwijnen. De positie van Engeland, als groot-industriele macht, zou verzwakt zijn en daarmede haar positie als wereldmacht. De Britsche groot-industrie zou door deze gevaarlijke concurrentie een geweldige klap krijgen. Nog groter massa's Engelsche arbeiders zouden op straat gesmet worden. De crisis zou zich in Engeland in onedigheid scherper mate dan thans doen gevoelen. De revolutionaire situatie zou vergroot worden en het Britsche kapitalisme zou hierdoor aan den rand van den afgrond worden gebracht. Het is dus zeer begrijpelijk, dat de Engelsche bourgeoisie zich verzet tegen de Franische plannen.

Ook het optreden van de officiële Engelsche arbeiders-organisaties tegen de Franische politiek wordt in dit licht duidelijk. De officiële Engelsche arbeidersbeweging heeft altijd alles gesteund, wat er toe kon bijdragen, de positie van het Engelsche kapitaal aangetast te laten. Ook nu weer. De leiders van de Labour Partij weten, dat de Franische politiek de crisis in Engeland zal verscherpen, de werkloosheid zal vergroeten en de positie van het Engelsche kapitaal zal schokken. Evenals „hun“ bourgeoisie verzetten zij zich dus tegen de Franische politiek.

De Amerikaansche bourgeoisie, die evenals de Engelsche, slechts nadeel kan verwachten van de Franische politiek, gaat tot op zekere hoogte met Engeland solidair. Zoodra echter de Engelsche politiek over de Franische zal hebben gezegevierd, zal blijken, dat ook Engeland en Amerika, ondanks hun huidige, betrekkelijke belangeneenheid, scherp tegenover elkaar staan. De tegenstelling tusschen Engeland en Amerika blijkt trouwens nu reeds uit de discussies over de door Engeland aan Amerika te betalen rente van het bedrag, dat Amerika aan Engeland leent heeft. Ook Engeland en Amerika kunnen niet duurzaam samenwerken om het einde van het kapitalisme te vertragen.

Na de conferentie van Parijs wil de Franische bourgeoisie haar imperialistische politiek doorvoeren op de punt van de bajonet.

Onmiddellijk na de conferentie van Parijs heeft de Franische bourgeoisie haar voorzet tot daden gemaakt en heeft den val van Engeland en Amerika in het Roergebied bereikt. Het is op het oogenblik nog niet te zeggen, welk

direct resultaat met deze militaire bezetting van het Roergebied bereikt zal worden. Vast staat echter, dat, wat ook het resultaat van de militaire bezetting zal zijn, de gang van de crisis er niet alleen niet door zal worden vertraagd, maar verscherpt en versneld.

De tegenstellingen tusschen de kapitalistische klassen worden er door tot op het uiterste verscherpt. De ondergang van het kapitalisme wordt er door verhaast.

Wat stellen de organisaties, die het proletariaat heeten te vertegenwoordigen, nu als tactiek in deze periode van ondergaand kapitalisme tegenover de, in zichzelf verscheurde bourgeoisie?

Het is duidelijk, dat een strijdbaar proletariaat thans de consequenties zal moeten trekken van zijn taak als klasse. Het zal tegenover de verscheurde bourgeoisie in de ondergaangsperiode van het kapitalistische stelsel, moeten stellen haar revolutionaire, onverzoonlijke strijd. Als ooit de bourgeoisie zwak was, dan was ze het nu. In zichzelf verdeeld en wegzinkend in den afgrond, is zij niet in staat, zich tegen een revolutionair, klasse-bewust proletariaat, dat de economische werkelijkheid van dit tijdvak doorziet en er naar wil handelen, staande te houden. De eerste taak van de arbeidersbeweging moet dus zijn, het proletariaat de werkelijkheid omtrent het ondergaande kapitalisme te laten zien en het los te trekken van alles, wat het nog aan de bourgeoisie bindt.

Het proletariaat, als klasse georganiseerd in de bedrijven, te stellen tegenover de bourgeoisie.

Wij zien echter, dat, al zijn, de objectieve voorwaarden voor de proletarische revolutie, en voor de proletarische dictatuur aanwezig, de subjectieve voorwaarden, het inzicht, de revolutionaire wil en geest en de revolutionaire organisatievormen, die zulk een klasse-tactiek van het proletariaat tot voorwaarde hebben, nog niet aanwezig zijn en de officiële arbeidersbeweging, volgens haar tradities van aanpassing aan het kapitalisme, doet alles om te zorgen, dat de door ons genoemde subjectieve voorwaarden voor de revolutionaire klassebeweging van het proletariaat niet vervalt zullen worden. In plaats van voor het eerst in de historie het proletariaat metterdaad voor zijn taak als zelfstandige, revolutionaire klasse rijp te maken, verbinden de leidende arbeiders-organisaties het proletariaat aan de ondergaande kapitalistische klasse. In plaats van als zelfstandige klasse op te treden, wordt het proletariaat door zijn officiële vertegenwoordigers, de in- en door de kapitalistische bloei groot geworden arbeidersorganisaties, die in werkelijkheid organisaties over de arbeiders zijn geworden, aan de bourgeoisie gebonden en daardoor aan den onvermijdelijken ondergang van het kapitalisme overgeleverd.

De bourgeoisie, economisch zwak, als een afgeleefde grijsaard, politiek door deze economische zwakte in zichzelf verdeeld, bestaat alleen nog bij de gratie van het door de officiële arbeidersbeweging aan haar onderworpen proletariaat. Niet alleen de Engelsche arbeidersbeweging, maar de zoogenaamde internationale arbeidersbeweging is met de bourgeoisie solidair. De vakvereenigingen en de parlementair-politieke partijen van elke richting zijn integreerende deelen van het kapitalisme geworden. De bourgeoisie drijft voor een groot deel op deze organisaties. Het proletariaat zal eerst tot zelfstandig klasse-optreden kunnen komen, als het deze organisaties en hun tactiek van zich afschudt en als zelfstandige, zelf geschiedenis makende klasse gaat optreden.

De talloze conferenties, die de verschillende parlementair-politieke- en vakvereenigings-internationalen gehouden hebben, leveren hiervoor een sterk voorbeeld. Zoals de mislukking van de bourgeois-conferenties slechts de politieke uitdrukking is van het feit, dat de bourgeoisie een maatschappelijk impotente klasse is geworden, zoo zijn de internationale conferenties van de vakvereenigingen en de politieke arbeiderspartijen de politieke uitdrukking van het feit, dat deze arbeider-organisaties, die zich met de bourgeoisie verbonden hebben, evenzeer onmachtig tot nieuwe levenwekkende daden zijn geworden.

De laatste internationale conferentie van het I.V.V. in Den Haag, het zoogenaamde „wereldcongres voor den vrede“, levert hiervoor een duidelijk bewijs. De heeren, die daar met allerlei frasen trachten hun zwakte en gebrek aan scheppende kracht te bedekken, hebben duidelijk door deze frappante lamdeligheid getoond, dat zij tot niets anders in staat zijn, en voor niets anders dienen, dan am het proletariaat van den revolutionairen strijd af te houden. De heeren hebben op dit congres dagenlang gekald over alles en nog wat, vooral over den „vrede“.

De beruchte oorlogspatriotten, die de kern van dit congres uitmaakten, hadden geen woorden genoeg, om van hun liefde voor den „vrede“ te getuigen. Maar de waarheid omtrent den toestand van het kapitalisme aan het proletariaat toeschreeuwen deden ze niet. Hoe konden ze ook? Voor een groot deel zijn deze heeren zoo innig verknocht met de bourgeoisie, dat zij even weinig, als deze zelf in staat zijn, den val van het kapitalisme werkelijk te overzien, terwijl zij door de halfslachtige positie, die zij innemen, in het algemeen zelfs niet zoo scherp kunnen en durven zien, als sommige van de beste koppen onder de bourgeoisie, die de teekenen van de doodscrisis wel degelijk bespeuren.

Anderszins zijn er natuurlijk onder deze „arbeidersleiders“ wel eenige voorop, die, met, wat er gebeurt, meer in hun